

РЕШЕНИЕ

№ 3757

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 13.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **7196** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 166, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на М. Т. Х. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-6500/210/23.01.2020 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който лицето е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 1 709,86 лв.

В жалбата е посочено, че оспорения АУПДВ е незаконосъобразен и се моли същият да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа подадената жалба. Не претендира разноски.

Ответникът – заместник-изпълнителен директор на ДФЗ – в съдебно заседание не се явява, не се представлява. От пълномощника му юрк. П. е представено становище, в което моли подадената жалба да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски в размер на 100 лв. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е регистрирана с УРН 602131 в И.. Одобрена е за участие по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от програма за развитие на селските райони 2007-2013 г.

По мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ на жалбоподателката са изплатени суми по години, както следва:

- първа година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/200513/51586 за кампания 2013 г., изплатена сума 0,00 лв.;
- втора година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/220514/55181 за кампания 2014 г., изплатена сума 1 728,93 лв.;
- трета година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/110615/60006 за кампания 2015 г., изплатена сума 1 690,79 лв.

Общата получена сума по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от програма за развитие на селските райони 2007-2013 г. за периода 2013-2015 г., включително, е 3 419,71 лв.

При извършване на административни проверки на основание чл. 37. ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители е установено, че за кампания 2016 г. М. Х. не е подала заявление за подпомагане с декларирана мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, според изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

На 15.08.2019 г. до жалбоподателката е изпратено писмо изх. № 01-6500/5396/15.08.2019 г., с което същата е уведомена за започналото производство по издаване на АУПДВ. В писмото за изложени фактическите констатации, направени при извършената проверка, като е дадена възможност на земеделския производител да представи писмени възражения и да представи доказателства.

С писмо вх. № 01-6500/5396/30.08.2019 г. жалбоподателката е възразила, като е изложила факти и обстоятелства, относно направените от контролните органи констатации.

Административният орган е приел възраженията за неоснователни. Направил е извод, че неподдаването на заявление за кампания 2016 г. мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ представлява неизпълнение на изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., според който кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършване земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане.

Издаден е Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-6500/210/23.01.2020 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който лицето е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 1 709,86 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен

интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По делото е представена Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която са делегирани правомощия на П. С. да издава и подписва АУПДВ по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Оспорения АУПДВ отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

При издаването на АУПДВ е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, като от административния орган не са обсъдени в цялост направените от земеделския производител възражения. Видно от мотивите на процесния АУПДВ, не е обсъдено възражението, че поетият от земеделския производител многогодишен ангажимент по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" е с обект пасища, ливади и мери, наети от [община] по многогодишен договор за наем, който е прекратен в резултат на законови изменения – на чл. 37и, ал. 1 от ЗСПЗЗ.

Относно материалната законосъобразност на АУПДВ, съдът приема следното:

Съгласно чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, Разплащателна агенция предприема необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатени суми по схеми на плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и от държавния бюджет, които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, представляват публично държавно вземане. Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

По делото не е спорно, че жалбоподателката е земеделски стопанин и е подал заявление за подпомагане по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" за кампания 2013 г., 2014 г. и 2015 г. Не са спорни и получените от земеделския стопанин суми, описани в АУПДВ, нито фактът, че жалбоподателката не е подала заявление за подпомагане за кампания 2016 г.

Административният орган неправилно е приел само въз основа на тези факти, че са налице основания за прилагане на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/2008 г., според който земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е

прекратил участието си в мерките - след третата година - 50 %.

Съгласно § 15 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ /обн. ДВ бр. 61/2015 г./, ползвателите, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд преди 24 февруари 2015 г., са длъжни в срок до 1 февруари 2016 г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на чл. 37и, ал. 1 и 4, който предвижда пасища, мери и ливади да се предоставят за ползване на собственици и ползватели на животновъдни обекти с пасищни селскостопански животни или на правоимащи, които имат регистрирани животновъдни обекти в съответното землище. След тази законодателна промяна са прекратени договори за наем на земеделски земи, частна общинска собственост на [община] със сключени между жалбоподателя и [община], допълнителни споразумения към договори за наем именно на това основание.

Законодателната промяна създава задължения за земеделските производители, изразяващи се в наличие на животновъдни обекти, каквито жалбоподателката няма. Видно от приложените по делото допълнителни споразумения, сключените договори за наем са прекратени на основание чл. 37м, ал. 4, т.,1 от ЗСПЗЗ във връзка с § 15 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ.

Земеделското стопанство на М. Х. се състои единствено от наетите земеделски имоти, частна общинска собственост, който факт се установява при преглед и сравнение на заявленията, които е подала за подпомагане по мярка 211 и справката, изготвена от процесуалния представител на ответника, в която са посочени площта и номерата на кадастралните имоти.

Съдът приема, че за жалбоподателката е налице невъзможност да изпълнява и спазва поетите задължения, според изискванията на Наредба № 11/2008 г. Налице са предпоставки за приложение на чл. 47, т. 4 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17.12.2013г., относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета, според която разпоредба възстановяване на получената помощ не се изисква, когато неспазването се дължи на форсмажорни и извънредни обстоятелства, както са определени в член 2 от Регламент (ЕС) № 1306/2013. Цитираната общностна норма дефинира неизчерпателно случаите, които могат да бъдат признати като "неопреодолима сила" и "извънредни обстоятелства" за целите на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП /видно и от съображение 5 от същия Регламент/. В случая прекратяването на договорите за наем за имотите на земеделския стопанин, формиращи цялото му стопанство, заявено за подпомагане по процесната мярка, на основание законодателно решение, е било непредвидимо за жалбоподателя към дата на подаване на заявлението през 2013 г., а съгласно чл. 2, § 2, б "е" от Регламент (ЕС) № 1306/2013 г., за целите на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП "непреодолима сила" и "извънредни обстоятелства" могат да бъдат признати по-специално в следните случаи: отчуждаване на цялото стопанство или на голяма част от стопанството, ако това отчуждаване не е могло да бъде предвидено към деня на подаване на заявлението.

Резултата от непредвидените законодателни промени е невъзможност М. Х. да продължи да изпълнява поетия ангажимент в цялост, поради лишаване от правото ѝ на ползване на земеделската земя, поради което е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 15 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за

прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., като административният орган прекрати ангажимента на М. Х., без да изисква частично възстановяване на получената от земеделския стопанин, финансова помощ.

Направеното в жалбата възражение за изтекла давност, съгласно на чл. 75, § 5, ал. 2 от Регламент (ЕО) 796/2004 на Комисията, не следва да бъде обсъждано, тъй като за приложение на тази разпоредба е необходимо да бъде налице недължимо плащане, каквото в случая не се установява.

С оглед изложеното, оспореният АУПДВ следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

Предвид липсата на претендиране на разноски по делото за жалбоподателя, такива не се следват.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Т. Х. Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-6500/210/23.01.2020 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който лицето е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 1 709,86 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: